

"אמרו — שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס וכולן מתו פרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה. והיה העולם שמם עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע. והם הם העמידו תורה אותה שעה. תנא — כולם מתו מפסח ועד עצרת. אמר רב חמא בר אבא ואיתימא ר' חייא בר אבין — כולם מתו מיתה רעה." (יבמות ס"ב:)

"וקבלה ביד הגאונים שביום ל"ג בעומר פסקה המיתה, ונוהגים מתוך כך שלא להתענות בו. וכן נוהגים מתוך כך שלא לישא אשה מפסח עד אותו זמן." (מאירי, שם)

"ויש מסתפרי' מל"ג בעומר ואילך שאומרים שאז פסקו מלמות" (טור תצ"ג)

"...הגה: ובמדינות אלו אין נוהגין כדבריו, אלא מסתפרי' ביום ל"ג ומרבים בו קצת שמחה ואין אומרים בו תחנון (מהרי"ל ומנהגים)... (רמ"א על שו"ע או"ח תצ"ג:ב)

ליקוטי הלכות, חושן משפט, דיקין ד':

על פי התורה מישראל דסכינא (בסימן למד), עין שם כל התורה:

א. ונקלל, כי השגות אלקות אי אפשר להשיג כי אם על ידי כמה צמצומים וכו'. כמו המלמד קשרוצה להסביר שכל גדול להפלימדי הוא צריך להלביש אותו בשכל תחתון וקטן. כדי שיוכל הפלימדי להבינו, דהינו שהוא מציץ לו הקדמות וכו'. וצריך כל אחד לבקש מאד מלמד ורבי הגון קצה וכו'. וכל מה שהוא קטן ביותר וכו' הוא צריך רבי גדול ביותר כמו שמצינו בעת שהיו ישראל במצרים וכו' היו צריכים רבי גדול מאד, דהינו משה רבנו עליו השלום וכו'. על כן אין להאדם לומר: די לי אם אהיה מקרב אצל איש נכבד אף שאינו גדול במעלה וכו'. כי, אדרבא, כל מה שהוא חולה ביותר צריך רופא גדול ביותר וכו' וכו', עין שם. וזה בחינת שערות וכו'. וזה בחינת שיערא בעגולא בחינת סבובים וכו'...

י"א. ובשביל זה מתו עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא בימי העמר על שלא נהגו כבוד זה בזה ולא היה ביניהם אהבה. כי הם פגמו בהשערות הנ"ל, כי בודאי היו צדיקים, אך הפגם שלהם היה שהלכו בתקופ מדת הדין והסתכל כל אחד בבשרו על הרע שלו ולא הסתכלו על הטוב שבכל אחד ועל ידי זה היה ביניהם שנאה. ומחמת זה מתו בימי העמר דיקא שאז עקר התקון על ידי בחינת השערות הנ"ל שצריכין להסתכל על הטוב שבכל אחד אפלו כחוט השערה שעל ידי זה יכולין לעשות ממנו כלי להמשיך השגות אלקות על ידו גם כן, כי באמת להמשיך השגות אלקות צריכין כלים רבים כידוע. על כן צריכין לזה קבוצ ישראל קדושים הרבה שיתקבצו יחד לדרש את ה' ולבקשו. כי בכל אחד מישראל יש בחינת נקדה טובה מה שאין בבשרו, כמו שמבאר במקום אחר. וזאת הנקדה טובה שיש בכל אחד היא בחינת צנור וכלי שהצדיק ממשיך על ידו השגות אלקות. ועל כן לא היה אפשר לקבל את התורה כי אם קשהו ששים רבוא יחד. וזה בחינת ומתלמידי יותר מכלם. וזה בחינת והעמידו תלמידים הרבה. והעקר שיהיה ביניהם אהבה ואחדות בחינת אהבת הסברים שעקר קבלת התורה היה על זה, כמו שכתב, ויסן שם ישראל וכו'. ופרש רש"י, כלם כאיש אחד וכו'. ועקר האהבה על ידי השערות הנ"ל על ידי שאין מסתכלין על הרע שבבשרו רק משתדלין בכל כחו למצא בו טוב. אפלו אם נדמה לו שרעתו רבה אף על פי כן יפוש וימצא בו שערות טובות על כל פנים כנ"ל. ועל כן תלמידי רבי עקיבא שפגמו בזה על כן מתו בימי העמר דיקא כנ"ל. ורבי שמעון בר יוחאי היה התקון שלהם על כן אמר, אכן בבחיבותא תליא, הינו כנ"ל:

י"ב. ועל כן נתגלגל הזכות על ידי רבי שמעון בר יוחאי דיקא שנתוספו כמה ספסלים בבית המדרש במעשה דרבן גמליאל ורבי יהושע ששאל אותו תלמיד תפלת ערבית רשות וכו' שהיה רבי שמעון בר יוחאי. כי לא הסכימו עם רבן גמליאל שאמר, כל תלמיד שאין תוכו כבוד אל יכנס לבית המדרש, רק העבירו שומר הפתח וכו' ונתוספו ארבע מאות ספסלים ועל ידי זה נתרבה תורה הרבה באותו היום. ואמרו שם תנא עדיות באותו היום נשנה. ועדיות היא בחירתא דכלא ש"ס, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. כי דיקא על ידי רבני תלמידים נתגלו הלכות למעשה הרבה מאד שזהו ענין מסכת עדיות, שזהו העקר קשמספרי' התלמידים מרבין כל אחד ואחד הלכה למעשה, דהינו הדבורים קדושים ששמע ממנו למעשה מה שהשיב לו על שאלותיו ששאל אותו על עניני חולאתו ורחוקו מה' יתברך ואיך ובאיזה דרך גלגל עמו. ששאלו הספורים: כול כל אחד להבין ולהשפיל עצות ודרכים להתקרב לה' יתברך עד שיצקה

Lag B'Omer: A Chassidic Approach

להשגות אלקות, שזוהו בחינת מסכת עדיות שהיא בחירתא שנתסברה מהעדות שהעיד כל אחד מה ששמע מרבו הלכה למעשה. וכן הוא בדרכי עבודת ה' וכנ"ל:

פי עקר יגיעת הצדיק האמת הוא להמשיך השגות אלקות בתלמידיו בדרכים נפלאים עד שיזכרו להאיר בתלמידיהם ובתלמידי תלמידיהם לדורות עד שכלם ידעו את ה'. והצדיק בחיים חיותו יודע בהשגתו העצומה איך לדבר עם כל אחד ואחד וכו' כנ"ל, אבל לאחר הסתלקותו עקר חיותו עקר חיותו על ידי קבוצת תלמידיו יסוד לדברים שבקדושה וכל אחד מתעורר לה' יתברך כפי הנקדה טובה שהאיר בו הצדיק וכל אחד מספר מה ששמע וראה מפי ועל ידי זה יכולין להסיות את כל העולם כלו:

י"ג. וזוהו בחינת הלולא דרבי שמעון בר יוחאי שעושים בלג בעמר שאז נסתלק, פי עקר השמחה מה שזכינו שהשאיר לנו השארה קדושה כזאת, שהם ספר הזכר הקדוש שעל ידי זה נזכה להשגות אלקות. כי כל ספר הזכר הם תקונים וכלים שהמשיכו ברב השגתם הקדושה שעל ידי זה נזכה להשגות אלקות שזוהו כל דרכי הקבלה הקדושה שגלו רבי שמעון בר יוחאי ותלמידיו, ועל כן בזהר דא יקחון מן גלותא. ויקים, כימי צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות, הינו כמו ביציאת מצרים שהיתה הגאולה על ידי משה רבנו על ידי שגלה לנו אז השגות אלקות בדרכים נפלאים, כמבאר בתחלת התורה הנ"ל, כמו כן עתה בגלות האחרון הזה שקשה וכבד יותר, אבל ברחמינו יגאלנו על ידי כל הסתרי תורה שגלו הרשב"י וחסדיו שהם כלים וצמצומים להשגת אלקות שעל ידי זה עקר רפואת הנפש והגאולה בגשמיות ורוחניות. ועל כן עושים בלג בעמר שמחה גדולה, דהינו ביום הסתלקות הפנא רבי שמעון בר יוחאי, על שזכינו שהשאיר לנו השארה כזאת שתשאיר לדורי דורות שעל ידי זה נזכה להשיגו יתברך באמת. וזוהו בחינת עד הגל הזה שמרמז על לג בעמר, כמו שאיתא בכתבי האר"י ז"ל. וזוהו עד דיקא בחינת מסכת עדיות שנתסברה על ידו שהיא בחירתא, שהיא בחינת ההשארה של הצדיקים האמתיים שמשאירין להעולם על ידי תלמידיהם שמעידין בשמם מה ששמעו וקבלו מהם הלכה למעשה שעל ידי זכין להשגת אלקות להכיר אותו יתברך, שזוהו בחינת עדות, כי התורה נקראת עדות, כי התורה מעידה על מציאותו יתברך (וכמוכא מזה במקום אחר בהלכות עדות ובהלכות פסח הלכה ט). ועקר התורה נמשכת על ידי עדות התלמידים שמעידין מה ששמעו מרבים. שזוהו בחינת מסכת עדיות שהיא בחירתא דכלא ש"ס וכנ"ל: